ANUL I. — No. 1. 20 BANI NUMĂRUL DUMINICĂ 19 SEPTEMBRE 1904

P II 12
1959

FURNICA

APARE ODATA PE SAPTAMANA

ABONAMENTE: { Pe un an 10 lei / Șase luni 5 »
Plata abonamentului inainte.

G. RANETTI — N. D. TARANU

ANUNȚURILE SE PRIMESC DUPĂ INVOIALĂ
ADRESA:
Revista „FURNICA“ București

1087/962.
AUTOR Ranetti - Taranu.
VOL Furnica - anul I -
Nº 3744 ANUL 1904-905

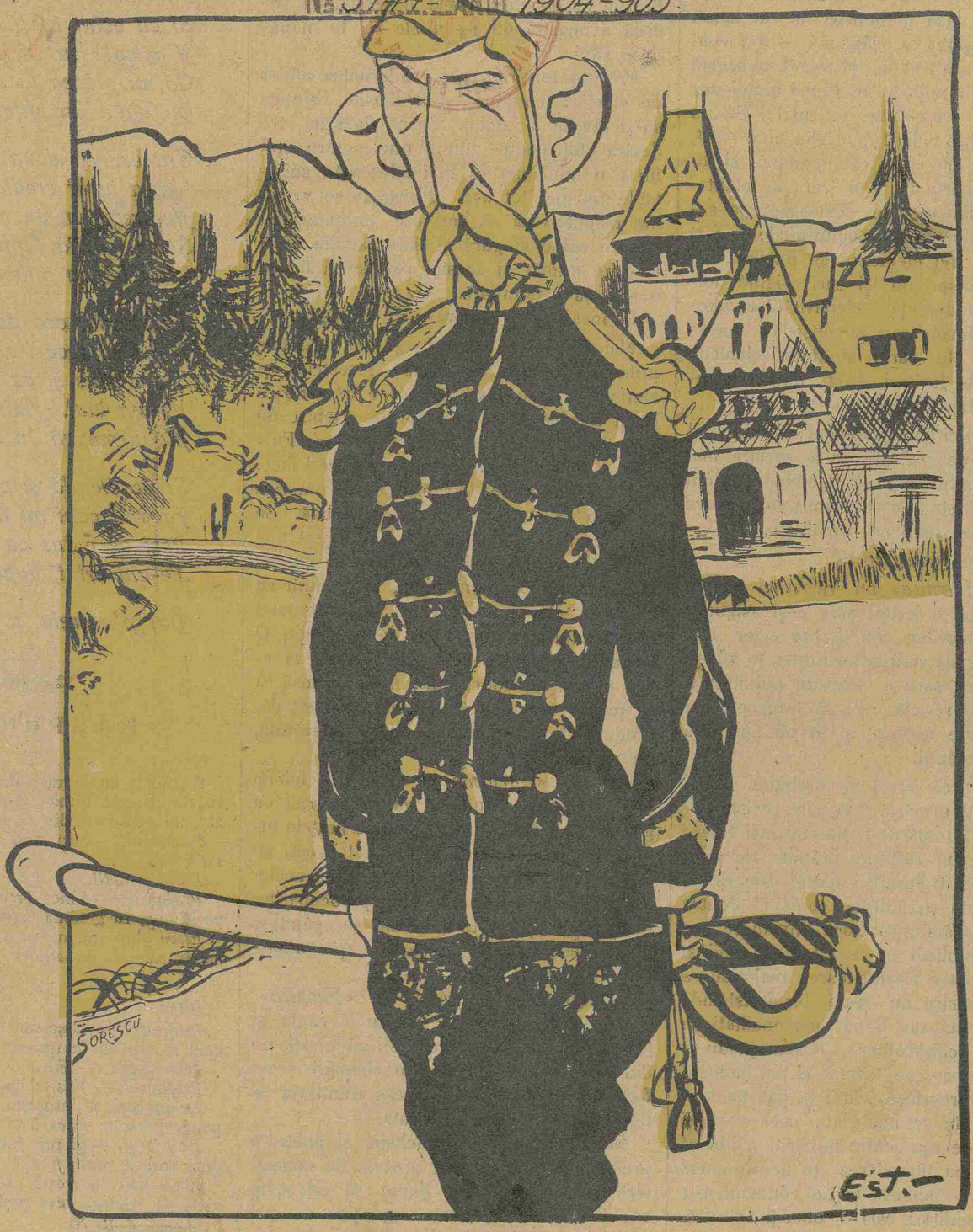

www.dacoromanica.ro

„FURNICA“

Intr'un remarcabil volum asupra furnicilor, publicat de d. Ernest André, membru laureat al societăţei entomologice din Franţa, citim următoarele :

«In lumea insectelor sunt mari seniori cari atrag privirile prin strălucirea podoabelor lor, şi ale căror aripi bogat colorate sau a căror cuirase scânteetoare de aur şi pietre scumpe desfid ori-ce asemănare cu stofele noastre cele mai somptuoase sau cu giuvaericalele noastre meşteşugit cizelate. Mai umilă e harnica furnică : ea n'are rochie strălucită, rochii cu culori vii, cu reflecte de smarald ori rubin ; natura a îmbrăcat-o cu mohorâtul veştmânt al lucrătorului, şi — dacă n'am privi de cât talia-i mică şi înfăţişarea sa plăpândă — am conchide că furnica trebuie să treacă nebăgată în seamă prin mijlocul mulţimei orgolioase şi pestriţe a celor-l'alte articulate. Să nu ne amăgim însă ; dacă mod stia sa e reală, slăbiciunea ei nu e de cât aparentă, şi rolul său e departe de a fi şters în totalitatea activităţilor cari se desfăşoară pe suprafaţa globului In adevăr, furnicile au fost înzestrate cu trei elemente de putere cari nu sunt de dispreţuit şi cari asigură totd'auna preponderenţa colectivităţilor omeneşti sau animale cari le posedă. Aceste trei paveze, ale căror străduinţi laolaltă înfruntă multe lovituri, sunt : numărul, unirea şi inteligenţa».

...Acest admirabil fragment din studiul d-lui André ne scuteşte de a preciza mai amănunţit gândul ce ne-a îndemnat să dăm la lumină revista al cărei prim număr apare azi, precum şi ţelul ce urmăreşte.

Totuşi, încă două vorbe :

Revista «*Furnica*» nu va cruţa nici o osteneală, nici o jertfă, spre a-şi asigura : *numărul* cititorilor, *inteligenţa* celor mai preţuite pene ale scriitorilor noştri, în sfârşit *unirea* tuturor spre a înzestra publicistica română cu o revistă care să împace toate gusturile, toate nevoile, şi să nu lipsească din casa nimănui.

Este drept că acest vis ambiţios a mai fost de mulţi urmărit. Dar câte reviste minunate cari au apărut la noi nu mai trăesc azi de cât prin rafturile prăfuite ale anticarilor de pe Bulevard, aceste dricuri de clasa treia ale scriitorilor români ! Pentru acest jalnic sfârşit, scriitorii învinuesc publicul, iar publicul pe scriitori. Şi unii şi alţii au dreptate. Covârşitoarea majoritate a revistelor noastre nu şi-au bizuit isbânda de cât pe una sau două personalităţi cu vază cari, schimbătoare, descurajându se sau istovindu-se, au încetat la un moment dat opera întreprinsă, sau i-au dat un concurs din ce în ce mai slab, ceea ce e şi mai rău. Este rău pentru publicul cititor că i se sdruncină încrederea în acei oameni de elită cari mânuesc la noi condeiul, este rău pentru scriitorii cari — obosiţi sau desgustaţi, prea nerăbdători de a aştepta succesul — încep să-şi considere datoria ca o corvadă plicticoasă şi sfârşesc prin a-şi însfreina simpatiile cu trudă îndelungată câştigate.

Revista «*Furnica*» are neajunsul dar şi avantagiul compensator de a nu-şi întemeia existenţa numai pe steaua trecătoare a unuia ori a doi scriitori iluştri. In jurul acestui modest muşuroiu de furnici noi râvnim şi am luat măsuri ca să grupăm pe toţi câţi muncesc în ţara asta pentru desfătarea şi luminarea obştiei. Cu forţele unite ale acestor nenumăraţi muncitori, visăm că odată muşuroiul acesta să se preschimbe în munte.

Deocamdată, însă, «*Furnica*» se mulţumeşte să rămâe numai o simplă şi harnică furnică. Precum furnica stârpeşte gângăniile vătămătoare holdelor, tot aşa «*Furnica*» se va strădui să curăţe multiplele brazde ale vastului câmp de activitate socială a noastră de parazitele ce le năpădesc zilnic.

Precum furnica, prin solidaritatea miilor de sforţări comune şi neobosite, ajunge să-şi creeze o familie formidabilă în care deviza «toţi pentru unul şi unul pentru toţi» nu e o minciună că mai adesea în societăţile umane, tot aşa «*Furnica*» se va sili din răsputeri ca să formeze împreună cu cititorii săi o singură şi mare familie şi ca fie-care număr al acestei reviste să fie ca o şezătoare familială.

Şi încă vre-o câte-va mici deslusiri :

Mai e o revistă care, ca şi noi, şi-a împrumutat numele din lumea insectelor, şi anume de la o insectă care e muncitoare ca şi furnica, dar care spre deosebire de ea înţeapă destul de dureros une-ori. Furnica numai gâdilă : e singurul rău ce-l face. Revista «*Furnica*», în rubricele sale umoristice, nu va înţepa veninos niciodată. Se va mărgini să ciupească. Ce-i drept nici cea-l'altă revistă de care vorbeam nu înţeapă ca insecta homonimă, în schimb ea ciupeşte : dar nu ciupeşte unde trebuie, ci .. fondurile ministerului de instrucţie. O asigurăm că poate fi fără grijă ; nu va avea în noi un concurent ; îi dorim însă ca să merite încurajarea oficială ce i se dă, producând mereu numai miere adevărată, nu spanac.

Revista «*Furnica*», desmintind fabula lui La Fontaine, nu se va purta rău cu greerii. Din potrivă, va deschide braţele tuturor acelora cântăreţi neprevăzători cari nu se îngrijesc vara ce o să mânânce iarna, acelor cântăreţi cari — în mijlocul preocupărilor materialiste ale tuturor — nu se gândesc de cât să-şi înnalţe notele lor spre albastrul Idealului.

Toţi greerii sunt primiţi la «*Furnica*», cu o singură condiţie .. să nu le cânte şi în cap greerii, ci să fie poeţi adevăraţi, nu din acei cari — fără nici o chemare — nu fac alt-ceva de cât să rimeze trândăvia adevărată cu poezia falşificată.

In sfârşit, pentru a încheia, şi pentru a preântâmpina poate un proces de contestare a firmei noastre, ţinem să adăogăm că titlul revistei noastre aparţine de mai mult timp societăţei «*Furnica*» pentru încurajarea industriei casnice naţionale. Nu avem nimic de comun cu această societate, căreia de altminteri îi urăm toată prosperitatea. Ea va continua să vândă stofe ca şi mai înnainte, iar revista «*Furnica*» îşi va da silinţa ca toţi colaboratorii ei să aibă cât se poate mai multă stofă în ei.

«Furnica».

CELE TREI IUBITE

Alţii nici nu mai ţin minte
Tot haremul de femei
Ce-au iubit... N'am fost ca ei.
Eu am fost băiat cu minte,
Trei iubit-am, numai trei.

Una blondă, grăsulie,
Şi cu ochii rupţi din cer,
N'aşteptă ca să o cer,
Că'mi plăcea la nebunie,
Ci fugi c'un ofiţer.

Era brun'a doua damă,
'Mi-a jurat credinţă ; dar...
Nu trecu un an măcar
Şi se mărită (infamă !)
C'un băcan milionar.

In sfârşit, cea de a treia
N'a stat rece l'al meu foc,
S'a aprins şi ea pe loc.
Ne-am luat. Azi, ca femeea,
Mă urmează 'n ori-ce loc.

Şi pe blondă şi pe brună, —
Făcând ochi'mi în deşert
Roşi de plâns ca racul fiert, —
Le-am ertat, după vr'o lună...

Dar p'a treia 'n veci n'o ert !

Netty.

RĂSPUNSURI

Auzite la un examen de limba franceză, ţinut cu elevele care urmau clasa III-a, «curs liber», al unui pensionat din Capitală.

Profesorul. — Ştiţi cum se spune în franţuzeşte *usturoi* ?

Eleva. — *Ail.*

Profesorul. — Bine. Tradu'mi următoarea propoziţiune : In grădină creşte usturoi.

Eleva, după un moment de gândire.—*Dans le jardin poussent des aïeules.*

* * *

Alta :

Profesorul. — D-şoară, te rog, spune'mi d-ta cum se zice în franţuzeşte *fiu* ?

Domnişoara. — *Fils.*

Profesorul. — Foarte bine. Dar *amor* ?

Domnişoara se înroşeşte puţin, dar totuşi răspunde hotărât : *amour.*

Profesorul. — Şi mai bine ! Acuma să'mi traduci vorbele *amor filial* ?

Eleva pare încurcată, ezită câte-va clipe, are aerul că rumegă ceva profund... răspunde :

Amour ficelle (!)

www.dacoromanica.ro

LA NOI...

Prin cele două ferestre căptuşite pe dinnăuntru cu flori de ghiaţă, o mohoreală de dimineaţă brumoasă vine să a'iţe toropeala aerului din odaea în care lucrăm. Din când în când, aprodul său un vizitator—lua'i-ar dracul pe amândoi! — cască uşa ca să-şi strecoare corpul, o şuviţă de răceală ne înştiinţează că suntem puşi în legătură cu frigul de afară.

Suntem liberi: aşa scrie la Constituţie; suntem sclavi de bună voe. Aduşi cu jandarmii de la spate, nu am fi mai exacţi la slujbă—noi, cei mici. Cîte va minute înainte de ora hotărâtă, balamalele neunse ale uşei scârţie de atâtea ori câţi suntem, fie-care prindem trup cu masa, pe care scrim ca să ne câştigăm viaţa. Şi numai Dumnezeŭ din ceruri ştie câte silinţe ne dăm ca s'o prelungim cât mai mult şi fără scop — ca să trăim!

Nu avem lanţuri; «datoria» însă ne ţine strâns legaţi de stomac. Nici nu ne plângem. Căci în ulicioarele gândirei noastre a pătruns o ideie stranie: suntem convinşi, că de nu ar fi fost stomacul, bunătatea oamenilor născocea alt-ceva — un viţiu nou — ceva care să moară odată cu tine şi căruia să ai aerul de a fi stăpân — stăpân slugă!

De două ori câte trei ceasuri — şease ore pe zi, fără să murmurăm, ne roadem bucăţică cu bucăţică, ne nimicim cu voinţă, pentru mai marea glorie a Ad-mi-ni-stra-ţi-ei! Cocoana asta, umilă cu cei cari îi poartă pe umeri, crapă de orgoliu când ne vede... se despăgubeşte din prisos pe bietele creere stoarse de litere şi cifre încondeiate cu tot felul de peniţe. Ne răsbunăm şi noi apăsând cât mai tare pe toc... peniţa sgârie supărată... uzidem fierul care ne lipseşte sângelui, luptăm contra obiectelor care nu ni se pot împotrivi. Ca şi laşii!

E lucru mare să fii stăpân pe hârtie, pe ce scrii; nu-i lucru mare să fii stăpân peste noi. Asta stă în mâna «celor de sus», zei invizibili, cari ne cunosc după leafă şi ne plătesc cu bani altora — cu care sunt plătiţi şi ei. «Altora» suntem tot noi — cei de la munte, din vale şi din câmpii: poporul. Dreptatea mandarinilor noştri e recunoscută, orânduit şi etichetată ca un dulap cu conserve preţioase: un dulap cu rafturi neânumărate, pe care te cocoţezi uşure când un puternic picior te ajută de la spate. Căci înaintarea, la noi, e rezultatul mişcărei produsă de alţii. Numai să rezişti. De ne mişcăm de la sine, noi ne înghesuim, ne axfisiem ca vitele în staul când simt lupul — suntem daţi afară!

Năzuinţa noastră e să murim cât mai curând — în slujbă: colegii de sclavie, suntem siguri, vor avea grije ca să ne îngroape cu talerul. Când nu ai nici norocul ăsta... apoi nu sunt de vină doctorii, cari te spintecă ca-şi cum ar voi să găsească în tine elixirul de viaţă. În tine, care n'ai fost în stare să trăeşti nici cât ereai menit!

«Biuroul» nostru e lung şi îngust ca o cursă întinsă animalelor periculoase. Când privim spre ferestrele înflorite cu ghiaţă, dincolo ni se pare un haos.. tavanul se clatină lăsându-se spre duşumeaua care se ridică... ne facem mici, mici de tot... ne ghemuim de frică ca să nu fim striviţi! Numai capul, sărmanul! numai el ştie câte sforţări face ca să nu sară în ţândări!

Scrim cu mai multe feluri de cerneală: sângele nostru ar putea-o înlocui. Căci fie-care avem altă culoare: figuri galbene albăstrui, vinete, cenuşii.. un curcubeu de degeneraţi! Când s'a decolorat de tot, melancolic onorabilul ia drumul spitalului, se odihneşte puţin.. cârmeşte pe calea cimitirului. Veşnica'i pomenire! Vorbă să fie: de a doua zi par'că n'a fost de când lumea! Şi noi nu ne îngrozim: nu ne ajută nervii! Din contră, suntem foarte mulţumiţi... la fie-care trei zeci de zile: când ni se plăteşte leafa Nici nu hulim Administraţia — femeie de ordine, care te învaţă să fii exact, supus şi fără pretenţii. Inginerii foarte rar găsesc asemenea calităţi maşinelor ce întrebuinţează. La ei, ca şi la noi, când forţezi prea des mecanismul, la un moment totul sare în aer: funcţionarii la balamuc; maşina, la fierărie veche. Dementă pe toată linia!

Iată-ne căzuţi în cursă. Toţi cei rămaşi în viaţă sunt de faţă—cu toate că slănina care ne-a atras e mai râncedă ca nici odată. Noi nu ne supărăm; nici stomacul. Când nu poţi alt-fel, te mulţumeşti cu ce ţi se dă — dacă ţi se dă. Căci la noi, înşiruiţi pe scara cea mare, găunoşiţi de mizerie, în fie-care zi cei vărsaţi de şcoalele oficiale vin să ceară cuviincios un loc printre noi. Şi în fie-care zi iarăşi toţi pleacă trişti, tot mai slabi, scoboară treptele blestemând pentru că nu au fost primiţi ca să se idioţească pe socoteala bug-tului statului. Primul medic alienist, unicul în lumea civilisată, Bugetul Statului! De nu ai curajul să mori înainte, te vindecă după trei-zeci de ani cu o pensie — tot de tine strânsă. Umanitate! Umanitate! n'ai putea să-ţi schimbi numele şi obiceiurile?

Masa din colţul cel mai întunecos a rămas văduvă. Copistul, strâns între spete de un junghiu dureros, după câte-va luni de friguri şi tuse seacă, a pornit-o galop pe lumea cea-l'altă, condus de oftică. De câte ori ne aruncăm ochii spre partea locului, ni se pare că'l zărim... subţire şi străveziu, nălădios ca o floare de baltă.... prinde formă... Speriaţi, plecăm capul, ne înecăm în peticul de hârtie albă.. Şi scrim, scrim mereu... peniţa patinează pe luciul sclivicios... ne pare rău că n'am fost în locul lui!—Domnul de lângă uşe, cu pielea sbârcită, mult mai largă de cât corpul ce învelește, are aerul că rumegă ceva profund—o beţie clocită din noaptea trecută. E de vârsta unei jumătăţi de secol şi a fost: ajuns procuror şi-a dat demisia; reprimit ca ajutor de judecător — şi-a dat demisia; înaintat la gradul de şef de birou—şi-a dat demisia. Acuma ocupă o slujbă care îl pricopseşte cu 102 lei, lunar, în mână. Este «enciclopedistul» serviciului şi va rămâne—dacă nu'i o năzări să 'şi dea demisia—cât timp îl va mai ajuta memoria. Căci a început s'o piardă: alcool şi femei. D-l archivar e un prost. D-l şef are bunătatea să i-o reamintească la fie-care sfert de ceas, fără ca vr'odată, d l şef, să ne probeze că nu-i la fel cu el. Mai e unul, tiptil şi iscoditor ca un şoarice de bucătărie, un student care în fie-care seară face curte cu un pachet de prăjituri unei coriste de la teatrul de operetă. Şi eu nu bănuesc ca d-voastre să fiţi atâta de naivi şi să credeţi, cum e convins el, că numita «artistă» trăeşte din leafa de 50 lei lunar şi prăjiturile pe cari nici odată nu le mănâncă. Tinereţea, când e mulţumită. nu 'şi dă osteneala să limpezească ast-fel de mistere!

Astă-zi, se prevede, are să se întâmple ceva neobişnuit. D-l archivar, care a lipsit trei zile în şir, se reîntoarce din permisie.

Nici nu a apucat să se aşeze bine pe scaunu'i mînuşat cu piele roşie, şi d-l şef l-a întrebat tăinuitor:

— Vict re, dragă, a căzut şoarecele în putină?

— A căzut, nene Vasiliţă.

Toţi am rămas cu gura căscată; enciclopedistul a ciuşdit şi urechile. Numai studentul cu prăjiturile a găsit cu cale ca să 'şi întinză fălcile într'un lung hohot de rîs necuviincios.

— Ce rizi, boule! îl apostrofează autoritar d-l archivar.

— Foarte bine îţi zice! intervine şeful. Ce te face să râzi dacă femeia a rămas însărcinată?

De data asta am râs cu toţii—şi d-l archivar. O lună întreagă am petrecut pe socoteala căderei şoarecelui în putină.

Când te gândeşti că două-spre-zece prostii cam la fel, ne este de ajuns, înlocueşte ori-ce schimb de idei pentru un an întreg!

De câte ori un «străin» intră pe uşe, noi ridicăm capul surprinşi, privim buimăciţi la cel care ne readuce aminte de libertate. Şi 'l pismuim!

De câte ori eşim seara de la slujbă, când punem piciorul în stradă o ameţeală de infinit ne coprinde... Dăm drumul pasului, lungim trotuarele automatic ca manechinele cu mişcări limitate, ne pierdem în mulţime.. ca să ne regăsim a doua zi în aceeaşi odae—celulă de nebuni inofensivi

Fie-ne ţărîna uşoară!

Nae D. Ţăranu

www.dacoromanica.ro

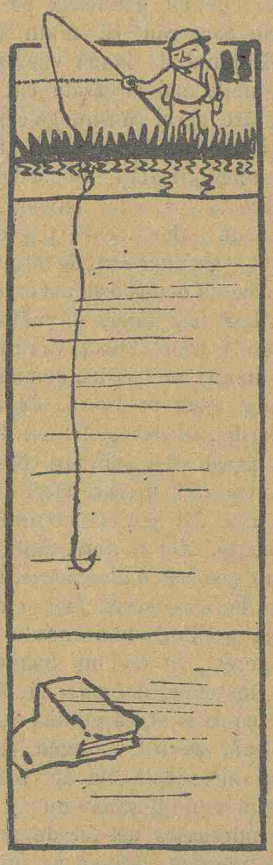

Un domn. — Aici o să m'aşez ; e un loc minunat pentru pescuit !

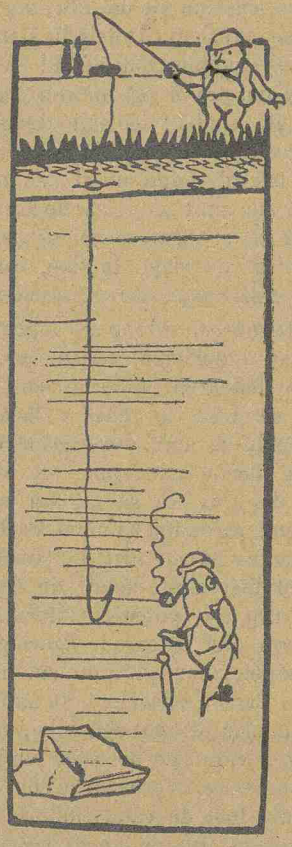

Peştele. — Bravo, iată o bancă, să'mĭ citesc gazeta.

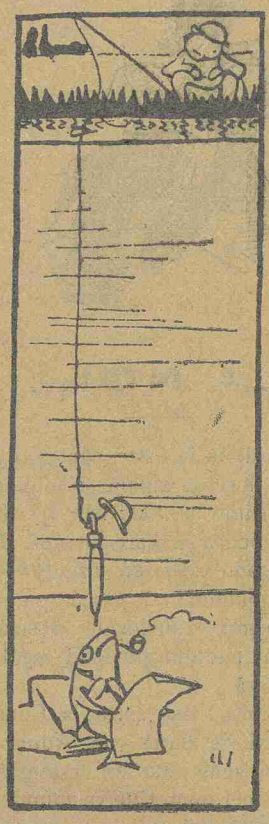

Peştele. — Perfect ! Uite şi un cuer în care pălăria şi umbrela mea vor sta ca la ele-acasă !..

OAMENI ŞI LUCRURI

Sărmanii Regi !

D. Hanotaux, un fost ministru al Franţei, a publicat acum câţi-va ani în gazeta parisiană «Le Journal», un foarte remarcabil studiu asupra : *Alegerei unei cariere.*

Astă-zi voim să aducem discuţiunei, câte-va contribuţiuni noui. Anume să dovedim, că una din cele mai proaste şi mai deplorabile meserii din vremea noastră, este—să nu te miri cititorule—cariera de.... şefi de Stat.

* * *

Pentru a face aceasta vom aduce atâtea exemple, în cât să tăiem pofta de a deveni suveran şi celui mai convins maniac dintre furioşii clienţi ai doctorului Şuţu.

In adevăr, recenta dramă din Belgrad este presentă încă, în mintea noastră a tutulor.

Cine apoi nu ştie dureroasa tragedie, ce în mod intermitent se joacă de aproape 30 de ani, la îndoliata curte a nefericitului Frantz Iosef ?

Lăsând la o parte asasinatul regelui Humbert al Italiei, şi al lui Sadi Carnot, preşedintele republicei franceze,—doar acum câte-va săptămâni chiar, a murit uitat de toţi, după o captivitate de aproape 30 de ani, un detronat sultan al Turciei, abandonatul Murad al V-lea.

Aşa în cât, în fata atâtor dezastre umane, atâtor nenorociri princiare, ajungi să te întrebi, dacă în jurul acestor oameni, nu s'a creat o atmosferă specială, o atmosferă fatală, în care creşte de preferinţă floarea tristă a durerei.

* * *

Apoi oamenii aceştia trebue că se plictisesc, oribil. Insuraţi după regulile rigidului protocol, făcând din cele dintâi bătăi ale inimei lor combinaţiuni diplomatice,—ei nu au prilejul, în cursul unei existenţe întregi, să cunoască un crâmpeiu de adevăr adevărat, să trăiască o clipă de viaţă reală !

Copleşiţi sub noianul convenienţelor şi al etichetelor, ei vorbesc, mănâncă, se sărută, gesticulează, după un program oficial, stabilit de mai înainte,—întocmai cum s'ar mişca nişte păpuşi uriaşe, sub presiunea unor resorturi automate.

* * *

Dar ceea ce face această s'ujbă şi mai desgustătoare, este lipsa ori-cărei independenţe, ori-cărei libertăţi de acţiune, la aceşti presupuşi a-tot-puternici conducători de popoare.

Căci nu este de cât un cas foarte banal pe care Jules Lemaitre 'l povesteşte în cartea sa «Les Rois», când pune pe un mare autocrat—înflăcărat iubitor al poporului—ca sub presiunea diverselor motive politice şi a raţiunei de stat, să ordone asasinarea în masă a unei mulţimi, răsvrătită pentru o causă dreaptă.

Şi dovadă că lucrul este perfect exact, este situaţia deplorabilă a Ţarului tuturor Rusiilor — iniţiatorul generoasei desarmări generale,— care silit de împrejurări politice, conduce cel mai înfricoşat măcel al timpurilor moderne.

Pe cât de majestoşi şi de gigantici ne apar de departe aceşti sărmani împăraţi, — examinată însă de aproape acţiunea lor, ea se dovedeşte strict determinată de condiţiuni fortuite, cărora Suveranul este obligat, pur şi simplu, să se supue în modul cel mai umil.

Căci Suveranii rămân pe tronurile lor, atâta vreme numai, cât represintă cu fidelitate, starea socială, care i-a suit acolo. In contra acestei stări a cărei expresiune sunt, ei nu se pot întoarce, de cât cu condiţiunea, de a se întoarce în potriva lor chiar.

* * *

Un alt motiv de depreciare a meseriei de Suveran, mai este, domnilor amatori de o carieră, şi riscurile ei profesionale prea mari. Un negustor, în casul cel mai rău va avea să sufere ruina fondului său de comerţ, un inginer industrial poartă riscurile accidentelor întreprinderei sale, un avocat poate fi expus la pierderea clientelei, iar cel mai umil dintre slujbaşi, poate fi ameninţat cel mult cu darea lui afară din slujbă.

Ce sunt însă toate aceste riscuri, pe lângă acelea ale profesiei de Suveran ? Dacă unui istoric, într'o vreme de vacanţă, i-ar trece prin minte să facă o statistică a Suveranilor morţi de moarte violentă, nu mă îndoesc că numărul spânzuraţilor, sinucişilor, înecaţilor, împuşcatilor, etc. etc., ar întrece cu mult jumătate din ţifra lor totală.

Şi bagă de seamă, — domnule amator de carieră — că socoteala în marea ei parte ar fi făcută pentru trecut, adică pentru o vreme când nu se inventase încă, cel mai teribil şi neânduplecat vrăşmaş al Suveranilor, — redutabila dinamită.

* * *

Căci iată, spre exemplu, un Suveran, să zicem Ţarul Rusiei, că după o istovitoare muncă de 11 luni, doreşte să facă şi el, — ca mine şi d-ta — o pauză de 20 zile într'o localitate oare care.

Abia sfârşit programul oficial al drumurilor ce va avea să parcurgă şi al banchetelor şi sărbătorilor ce va avea să sufere,—şi imediat anarhiştii, dinamitarzii, nihiliştii, încep şi ei să-şi facă întunecatul lor program.

S'a născut numai de cât o luptă palpitantă, chinuitoare, între poliţiile continentului care doreşte să-şi salveze Suveranul, şi brigadele anarhice care pândesc să nu le scape prada.

Şi în această cursă hidoasă, groasnică, cumplită, în această teribilă cursă a morţei, — el, nefericitul Suveran, acoperit pe jumătate de flori în fundul trăsurei sale de gală, este obligat să treacă pretutindeni cu surâsul, cu întristatul său surâs pe buze, împrăştiind în dreapta şi în stânga suveranele sale salutări.

* * *

Iată de ce iubite cititor, îmi permit să-ţi sfătuesc copilul, să nu-şi bată capul să ajungă cine ştie ce lucru mare. Pe lângă că cu idei d'astea, ar putea foarte bine să şi înebunească, — dar ar mai fi expus în viaţă, la o mulţime de neajunsuri, necunoscute nouă, oamenilor de rând.

In ce mă privesc, doresc să ajung perceptor fiscal, în satul în care m'am născut.

Gheorghe Munteanu

www.dacoromanica.ro

ERI ŞI AZI...

Noi nu am crâcnit, nici nu ne-am supărat, lucrul fiind natural pentru un început de vară.—Soarele a continuat să arză, a dogorît pământul care şi-a văzut de de drum, învârtindu-se împrejurul axei sale ca un pui la frigare. Şi a ars aşa de mult, că cei din câmpiile zbârcite de brazde au năvălit oraşele.

Au venit şi la noi, s'au plâns celor cari au avut buna-voinţă ca să-i asculte ; şi au plecat par'că mai uşuraţi că ştiu şi alţii.

Au fost ascultaţi de politeţe, ca pe un cântec vechiu repeţit la răstimpuri fixe. —Moşierii ăştia ! nici odată nu sunt mulţumiţi ! ne-am dat noi părerea, când ei s'au întors de unde plecase.

Soarele chefue înfigîndu-şi razele cât mai adânc, pământul răscopt se cojeşte, crapă, prefăcându-se în cenuşe încinsă.

Iată-i şi pe cei-l'alţi, artiştii holdelor, cei cari se hrănesc zilnic din speranţă—ţăranii. Vin droae, uscaţi de ce a uscat ţarina, noduroşi şi urâţi ca animalele care îşi mistue organismul. Şi chiar acolo, la bariere, câţi-va de ai noştri le a speculat mizeria, cumpărându-le pe nimic ce bruma adusese cu ei : o pereche de boi, un viţel, orătănii de curte şi alte vieţuitoare, lihnite ca şi stăpânul, scofîlcite de albastrul înăbuşitor al cerului. — Ţăranii ?... Nişte leneşi ! Îşi vând vitele numai ca să nu muncească !

I-am zărit pe şesul întins, de când mijeşte albeaţa prevestitoare a zilei pînă cad umbrele nopţei, aplecându-se, îndreptându-se, gângănii în perspectiva orizontului, şi am avut impresia unui imens penitenciar în care se ispăşeşte o crimă făptuită de omenire la fie-ce clipă : viaţa.—Ţăranii ?... Fugi d'acolo, d-le!... Rachiu şi copii.. Iepuri, nu alt-ceva ! (La oraş, ocrotiţi de pereţii groşi, în obscuritatea dungată de lumina ce se strecoară printre riglele perdelelor de lemn, cu braţele încolăcite pe după gâtul soţului, ea îi şopteşte la ureche :—Ce zici ?... dacă am avea un copil ? — Un copil ?... nu zic nu; dar e greu de crescut).

Plouă. La început pământul a sfârâit ca un fier înroşit în foc, apoi s'a potolit sătul. De la munte, şerpuind pe sub brazii cu fruntea în nori, pârâeaşele gonesc nebune spre vale... strânse mănunchi, bolborosind se duc să rodească ţara. Pe câmpii piciorul se înfundă pînă la glesne—tótă viaţa satelor e acolo, în noroiul care la anul îi va scăpa de foamete. Căci acuma, toţi o ştim, talpa ţărei nu are nici tălpi la opinci.

A plouat şi la noi. Oraşul spălat sticleşte umed, o răcoare sănătoasă redeşteaptă organele aţipite. Cu toate astea locuitorii sunt trişti, viaţa străzei e mohorâtă ca o înmormântare săracă.

— Dragă, mergem diseră la grădină? — Ca să mă fac de râs ?... Ţi-am spus de atâtea ori să'mi cumperi o jachetă : credeai că n'are să mai se strice vremea!

Un alt rând de nori acopere cerul, un nou strat de aur picură harnic peste câmpii — cu toată ciuda cocoanelor surprinse fără toaletă de toamnă.

Nae.

In pagina întîia a numărului al doilea al «Furnicei» care va apare Vinerea viitoare vom publica o frumoasă ilustraţie colorată: SON EXCELLENCE MUSIU COSTIQUE. E un admirabil portret-şarjă datorit unui fin caricaturist care s'ascunde subt pseudonimul OCULTA.

EU VREAU CIOLAN !

— După : «Noi vrem pământ», de G. Coşbuc —

Flămând şi fără domicil
Mi-ai spus la Dacia ce-ai vrut
Şi te-am votat... şi n'am băut
Şi eu măcar un chil...
Infame politician,
Destul te-am aşteptat un an...
Eu din buget n'am mai mâncat
De nu ţiu minte... şi-am răbdat...
Mi-ai tot promis şi nu mi-ai dat
Un biet ciolan.

De am şi eu vre o câţi-va franci
Cu mare trudă câştigaţi,
La bir şi p'aia mi-i luaţi
Şi p'ormă 'n pungă... canci.
Mă 'njuri ca ori ce badăran
Când viu să 'ţi cer vr'un gologan.
Fin'că parol de foame mor,
Iar Dumneaei tot îmi dă zor
C'un cont cam gras la croitor...
Dă-mi un ciolan !

Am un biet peticel de loc,
Indură-te şi vin de-l vezi.
De ce nu mi-l expropriezi
Că doar nu o fi foc ?....
Lu frati-tu ce-i căpitan
I-ai scos cinci luni conced pe an,
Pe-un fiu cu bursă de la stat
Trei ani prin lume l'ai plimbat ;
Dar pentru mine n'ai aflat
Un biet ciolan !

Tu, ce-ai făcut pentru popor ?!
Nimic !... Dar eŭ, că m'am luptat
Şi m'a bătut ş'un ipistat,
De foame-acum să mor ?!
Intreabă p' ori-ce Oborean
Cine a fost Ghiţă 'n Popa Nan...
Şi dacă 'n şcoli n'am prea 'nvăţat
Şi dacă n'am baclariat,
Ce, eŭ să umblu nemâncat ?
Dă-mi un ciolan !

'Mneata eşti la putere acum
Şi uiţi că pot cu al meu ciomag
Pe advirsari în draci să-i bag,
Niţel d'oiu fi cu fum.
Să nu dea dracu-ăl năzdrăvan
Să mai pofteşti c'acŭ un an
Colo, la noi în mahală...
Că-ţi leg de coadă o tinichea,
Şi teafăr nu 'ţi-oiu mai lăsa
Nici un ciolan !

Geping

ECOURILE SĂPTĂMÂNEI *)

La procesul călugăriţelor catolice a lipsit un acuzat, pe care ne grăbim să'l denunţăm spre a'şi primi pedeapsa. Este d. Em. Costinescu !

In adevăr, ministrul de finanţe a făcut convertirea împrumutului de 170 milioane. Orî, această operaţiune financiară este făcută la nemţi cari sunt catolicî.

Rămâne deci dovedit că d. Costinescu a comis o convertire la catolicism !

* * *

Nenea Iancu Brătescu ne roagă să anunţăm că are de gînd să convoace o mare întrunire politică la «*Zaană*».

— Am să-ţi fac pastramă, mă 'nţelegi ! ne-a declarat nenea Iancu. Am să răstorn guvernu, aşa am eŭ gust !

— Rezon nene Iancule, *de mustibus non disputandum !*

* * *

— Domnule Stere, par'că promiseşi pământ ţăranilor ?

— Aşa e.

— Şi nu le-ai dat nimic. Ai aruncat praf în ochii poporului !

— Apoi, din cauza secetei, pământul pe care l'am făgăduit s'a uscat şi s'a făcut praf !

* * *

Vilegiatură, sau cum ar zice «L'Indépendance»: *déplaçements* :

D. Ionel Grădişteanu a părăsit partidul d-lui Carp şi s'a stabilit în partidul d-lui Cantacuzino.

* * *

D. Saita a dat o ordonanţă prin care trecătorilor le este interzis să se mai lege de damele minore pe stradă.

Prevenim însă pe minore că d. Saita nu le-a oprit încă pe ele ca să se lege de trecători.

Prin urmare, minore, atacaţi-ne !

Caiafa

MOFTURI

Inainte de apariţia «Furnicei», într'una din nopţile trecute, la Berăria Gambrinus, Iancu Brezeanu, zis şi «candelambrul Teatrului Naţional», foarte îndârjit, ne combătea.

— Ranetti şi cu Ţăranu scot «Furnica» ?

Am să scot eu altă revistă, «Mirmicofagul» ş'am să-i mănânc !

... Ţinem să declarăm că amenințarea ilustrului artist nu ne înspăimântă de loc. Nu, el nu ne poate mânca. Cel mult o să ne bea.

* * *

Idealul revistei «Furnica ?

Să aibă un furnicar de abonaţi.

* * *

— Ce dracu au ovreii că nu spun un cuvânt fără să adauge un «deja» ?

— E un tic al lor.

— Atunci, e o jumătate de tic.

— De ce ?

— Pentru că «deja» e *semi-tic*.

Jorj Delamidil

*) In numerele viitoare ale «*Furnicei*» rubrica «Ecourile Săptămânei» va apare ilustrată.

www.dacoromanica.ro

Redeschiderea Teatrului Naţional sau Balamucul Român

Sihleanu bate 'n tobă
Ş'anunţă 'ntreg poporul
C'o nouă garderobă
Făcut-a croitorul,
Că'n Mũnchen comandat-a
Pui de carton fripţi gata
Şi săbii asasine,
Tot de carton, vezi bine...
E gata tot dichisul,
Toţi fac pe dracu 'n patru,
Nu are nici Parisul

Aşa boboc de teatru!
Bărseasca ne vesti
Că joacă 'n *travesti*
Romeo şi Hamlet.
Svârlind al său corset,
Se va 'mbrăca 'n sacou:
E trufanda! e nou!
V'asigur că Agatha
Pe toţi vă va da gata!
Spre a mări reţeta,
Propun ca Niculescu

S'apară 'n Julietta,
Iar sveltul Leonescu
Ca paj drăguţ să ţie
De trena doicei care
E indicată 'mi pare
Ast an Giurgea să fie.
P'Ofelia, cereasca
Amant'a lui Hamlet,
S'o joace Ciucureasca,
Şi—balamuc complet—
Brezeanu cel celebru

Să ţie, grav, funebru,
Al lui Hamlet trist rol;
Şi 'n loc să aibă 'n mână
Acea hârcă bătrână,
Mult venerat rasol,
Să aib'o fudulie,
Sau câţiva mititei,
Când zice 'n reverie:
«Tu bei, ori tu nu bei?»
Pe Nottara
Aş vrea

Să'l văd un act măcar
Călare pe măgar
Ca August din Lizetta!
Ştiu c'ar spori reţeta!
Să joace—aş mai susţine
Catopol şi cu Liciu
In două orfeline.
Ar fi curat deliciu!
N'ar fi altă minune
Ca noua stagiune!
Soreanu, Ciucurete,

Caruss, —ar ţine loc
De fete
Intr'un balet *ad hoc*;
Madam Alexandrescu,
Cu junele Stăncescu,
Ar apărea, în fine,
Ca prime balerine...
Dar, de ce 'n van să latru?
Poftiţi, poftiţi la Teatru!

Kiriak Napadarjan

www.dacoromanica.ro

REFORMA ADMINISTRATIVA

Suntem un popor civilisat sau nu?

Nu, doamnelor şi domnilor! Depărtarea de la noi până la civilisaţie e, nu ca de la cer la pământ, ci mai mult: ca de la Madam Smara la talent.

Pe şcena concertului european apărem ca o şanteză, dichisită şi costumată aşa în cît să'şĭ ascundă defectele şi să ofere spectatorilor iluzia unor graţii contrafăcute. Apărem ca o şanteză, care e fermecătoare şi splendidă pe şcenă, sub luminile meşteşugite din globuri colorate, dar care, dacă în camera ei de hotel sărăcăcios a-i obliga-o să'şi şteargă fardul de pe obraz, ai fugi de ea ca de propriea ta soacră.

Aşa e cu mica noastră ţărişoară.

Avem sus o pătură, pe care 'ntotdeauna o punem 'naintea ochilor străinătăţii, spre a nu zări pe cea de-desubt, cum pe o masă ordinară de brad şi cu picioarele damblagite, am aşterne o faţă de mătase.

Aşa am înşelat pe străini, aşa ne-am înşelat pe noi înşine, şi am mers *înainte* orbiţi de o aparenţă strălucitoare.

Aspect, spoială, suliman... nimic mai mult!

Ornamentele de ipsos cu cari s'a împopoţonat edificiul nostru s'aŭ înmulţit fórte mult; clădirea, îngreuiată, a început să se clatine şi e ameninţată să se prăbuşească.

De aceea s'a ridicat d. Vasile Lascar şi a făcut repede o proptea, s'o pue clădirei în peretele cel mai şubred.

Dar ne întrebăm: această nouă lege (e vorba de legea comunală) constitue ea un progres sau nu pentru obştea ţărănească? Această aşa-zisă reformă e suficientă? E salvatoare?

Nu, doamnelor şi domnilor! Progresul e prea mic, e prea modest: dacă sus avem băi de *Eau de Cologne*, jos avem câte-va băi populare; dacă sus avem sanatorii à 30 lei pe cameră, jos avem câte-va infirmerii à lei 0 bani 00 patul; dacă sus avem 100% doctori şi laureaţi ai diverselor universităţi, jos avem 100% analfabeţi, etc..

Nu suntem exigenţi, nici pesimişti, însă susţinem că nu se poate aştepta nimeni la roade însemnate de pe urma legei d-lui Lascăr.

De aceea propunem noi, noi ăştia cari dacă nu trăim la ţară, am făcut totuşi vara asta o escursie cu trenul de plăcere la Sinaia şi deci ştim *à fond* care e situaţia ţăranului sub toate raporturile, de aceea, zicem, vom propune un proect de reformă uşor aplicabilă şi care va da roade din prima zi a aplicărei.

Iată-l:

Proiect de lege pentru reforma generală administrativă.

Art. 1.—Tuturor sătenilor şi sătencelor, de la vîrsta de 18 ani, li se vor da diploma de absolvirea cursurilor liceale din ţară sau străinătate, iar de la 19 ani în sus cărţi de student.

De la 24—28 ani li se vor elibera diplome de licenţă sau doctorat în diferite specialităţi.

Art. 2.—Bătrânilor, de la vârsta de 55 ani în sus, li se vor da titlul de *savant, erudit* sau altă expresie echivalentă, eliberându-li-se în acelaş timp cuvenitele certificate cu cari să'şi poată dovedi această calitate.

Art. 3.—Acei, cari în momentul aplicării legei de faţă vor fi în vârstă de 29—54 ani, se vor numi *autodidacţi*.

Art. 4.—Toţi ţăranii vor poseda fraicarte cu fotografie pentru liber parcurs pe şosele şi drumuri.

Art. 5. — Ori-ce baie populară va purta firma: «Bae de lux, instalaţie specială de hidro-electro-terapie, etc.»

Art. 6. — Infirmeriile se vor intitula: «Mare sanatorium cu servicii speciale medicale, chirurgicale, obstreticale, dermatosifiligrafice, moftalmologice, etc.»

Agentul sanitar se va numi medic primar al sanatoriului.

Infirmierii vor fi medici-secundari.

Odăiaşul, farmacist.

Art. 7. — Cârciumile vor purta firma: «Café high-life», «Grand café de Calicești», «Café d'élite», etc.

Art. 8. — Căciula se va numi *clac*. Ţarii sau şalvarii, împreună cu surtucul, se vor numi *frac*. Opincile *demi-botine*. Cojocul, fiind-că pe timp rece ţine loc şi de haină, şi de pardesiu şi de palton, se va numi *hai-par-palton* (un cuvânt nou şi high-life).

Art. 9. — Răzeşii (moşnenii) vor avea rangul de baroni, punând înaintea numelui un *de*, ca de exemplu: baron Ghiţă de Neacşu.

Art. 10. — Ţăranii, ce vor poseda minimum 2 boi sau o vacă cu lapte, se vor numi *conţi*, primind înaintea numelui un *fon*, ca de exemplu: contele Ion fon Gurăcască sau contele Tănase fon Titireci.

Art. 11. — Cei-ce posedă o avere oricât de mică se vor numi mareşali.

Art. 12. — Cei lipsiţi cu desăvârşire de avere, vor purta titlul de *rentieri*.

Art. 13. — Străjerii se vor numi oficeri superiori de poliţie preventivă şi represivă, iar şeful garnizoanei va fi ministrul poliţiei din acea comună şi şeful parchetului general din localitate.

Art. 14. — Prestatorii vor fi numiţi ingineri de poduri şi şosele, când vor lucra la drumuri, şi ingineri electro-technici când vor repara alte stricăciuni.

Art. 15. — Păzitorii de holde se vor numi înalţi inspectori domeniali, retribuiţi prin liste de subscripţie, lansate printre ţăranii din categoria rentierilor (vezi art. 12).

Art. 16. — Depositele de gunoaie de prin râpi se vor numi *îngrăşăminte artificiale*, iar vitele se vor numi *fabrici de îngrăşăminte artificiale*.

Avem onoare a depune acest salutar proect de lege în cartoanele Parlamentului.

C. I. D.

VÂNATOR ŞI VÂNATOR

Vânătorul. — Mâine mă duc la vânătoare de sitari.

Mitică. — Şi eu merg, dar la vânătoare de sutari.

HONESTE BIBERE

Cu ocazia tragerilor false de la finanţe, s'a pomenit des în presă de maxima favorită a d-lui prim ministru: *honeste vivere*.

Noi nu facem politică, deviza noastră nu e *honeste vivere*, ci:

Honeste bibere!

Noi, constatăm cu părere de rău că, spre ruşinea civilizaţiei secolului al XX-lea, se mai găsesc încă unii oameni cari nu s'au pătruns de înţelepciunea lui *honeste bibere* şi cari comit adevărate trageri false... la măsea.

Vorbim de acei rătăciţi cari inflig stomacurilor lor tortura apei, a apei gazoase, a limonadelor şi a altor lichide vătămătoare sănătăţei.

Mai mult: aceşti indivizi răspândesc tot soiul de calomnii în potriva alcoolului. Ast fel ei insinuează că alcoolul scurtează viaţa. Nimic mai eronat. Este adevărat că antialcolicii au făcut odinioară o gălăgioasă reclamă în jurul unui om care ajunsese până la vârsta de 103 ani şi nu pusese niciodată în gură un pic de alcool «Vreţi să trăiţi mult? tipau antialcolicii— abţineţi-vă de la băuturi spirtoase! «Ei bine, domnii aceştia au trebuit să 'şi plece capul cu ruşine, de oare-ce, peste puţin timp, s'a descoperit că omul pe care 'l dădeau ei ca exemplu de longevitate datorită abstinenţei avea un frate care murise în vârstă de 133 de ani şi care un singur moment în viaţa lui nu a fost treaz.

Elocvenţa ţifrelor e zdrobitoare; nu credem că vre-un antialcolic o să aibă îndrăzneala să susţie că 103 ani e mai mult de cât 133 de ani.

Şi apoi cine nu ştie că spirtul conservă mai bine de cât ori-ce? A se conserva cine va în spirt însemnează aproape a'şi asigura imortalitatea. Şi cine nu ştie, afară de asta, că un eminent savant francez, d. dr. Duclaux, a demonstrat în mod indubitabil că alcoolul, departe de a fi periculos, este un excelent aliment?

Şi pentru că e vorba de autoritatea oamenilor de ştiinţă, nu ne putem abţine de a cita pe un alt savant, d. dr. Urechiă, care a spulberat încă una din ereziile antialcoolicilor. Se ştie că antialcolicii pretind că populaţia noastră rurală ţine recordul alcoolismului. Ei bine, d. dr. Urechiă, cu date statistice nediscutabile, a dovedit că cei cinci milioane de ţărani romîni nu beau nici pe sfert cât cei câte-va sute de mii de târgoveţi. Suntem cu atât mai recunoscători d-lui dr. Urechiă pentru această constatare cu cât, de la o vreme încoace, mai ales în lumea politică, e o tendinţă de a atribui ţăranilor toate virtuţile şi a-i proclama totd'auna superiori orăşenilor. Ast-fel se spune bună-oară, că sifilisul, pelagra, mizeria, numai la sate înfloresc, şi că oraşele stau prost din acest punct de vedere. Bine că s'a găsit în sfârşit un om, şi ce om!, care să recunoască şi bietelor oraşe nedreptăţite că, cel puţin în materie de alcoolism, dau zece înainte ţărănimei.

Altă bârfeală a antialcolicilor este că cei cari beau spirtoase ajung rău. Absolut falş! Cunoaştem personal alcoolici cari au ajuns miniştri, deputaţi, profesori universitari, mari artişti şi scriitori, înalţi magistrati şi chiar capete încoronate; pe aceştia din urmă e drept că nu-i prea cunoaştem personal.

Mai insinuează antialcolicii că alcoolismul împinge adesea pe om la crimă.

Ei şi? Dar putem cita mii de cazuri din analele judiciare ale lumei întregi pentru a arăta că justiţia a achitat sau a acordat circumstanţe atenuante tot-deauna celor cari au comis delictul sau crima lor într'un moment de beţie, pe când desfidem să ni se citeze un singur bandit sau asasin care a scăpat de pedeapsă numai pentru motivul ridicol că era treaz când a săvârşit faptul!

Dar e de prisos să mai prelungim discuţia. Ar fi să dovedim că 2 şi cu 2 fac 4, saŭ că albul nu e negru, voind a dovedi că alcoolismul e superior apismului din toate punctele de vedere.

Faceţi deci, cititori, ca toată vieaţa voastră să fie condusă de această sănătoasă maximă:

Honeste bibere!

Tarascon

www.dacoromanica.ro

CĂSNICIE DE SALTIMBANCI

S'au întâlnit la Cişmigiu,
In care zi nici eu nu ştiu.
El saltimbanc, *Ea* saltimbancă;
Săraci în cel mai jalnic hal,
Le-a fost o simplă, dură bancă,
Sărmanii, patul nupţial!

Amoru-a binecuvîntat
Acest menaj neregulat,
Căci în curînd la un circ mare
Fur'angajaţi şi *Ea* şi *El*
Ca *oameni-şerpi*. Aveau mâncare,
Ş'aveau şi bani în portofel!

Ah, se iubeau ca doi smintiţi!
Chiar pe arenă 'ncolăciţi
Când apăreau, falşe reptile,
Se'ntâlneau dornic a lor guri...
(Vedeţi sus hazu-astei idile
Subt forma unei mici gravuri.)

Pe lume, ori-ce paradis
Să fie scurt pesemne-i scris...
De şarpe Eva înşelată,
Cum ştiţi, gonită fu din rai;
Pe *omul-şearpe* d'astădată
L'au despărţit de Eva, vai!

La circ doar Eva a rămas
Şi-a zis: Pe-Adam tot n'o să'l las!...
Din leafa ei azi îl hrăneşte,
Deci saltimbancu-i transformat
Din *omul-şearpe* 'n *omul-peşte*...
E trist... dar nu-i adevărat!

Tarascon

POŞTA REDACŢIEI

C. I. D. — Proza nostimă; poeziile prea sentimentale pentru cititorii ***bonvivanţi*** ai «Furnicei».

G. St. Slatina. — Bună, nu însă pentru o revistă care cultivă un gen mai uşurel de literatură.

URSUL ŞI FURNICILE

— Basm de actualitate şi cu tâlc —

A fost odată ş'odată un urs care locuia într'o coşgogeamite vizuină aşezată la nordul Europei. Subt înfăţişarea lui greoaie şi bleagă de dihănie prea corpolentă, ursul ascundea un duh peste măsură de viclean. El începu într'o bună dimineaţă să propoveduiască celor-l'alte vieţuitoare desarmarea obştească:

— Până când, glăsuia el, să ne sfâşiem între noi şi să mâniem pe Dumnezeu cu vrăjmăşii păgâne? Haide leule englez du-te la un dentist să'ţi scoată dinţii cei colţoşi, tu vulturule german taie-ţi ghiarele cele năpraznice, tu cocoşule galic mai toceşte-ţi cu o pilă ciocul cel ascuţit; eu însu-mi vĕ jur că'mi voiu pune o botniţă! Să trăim, fraţilor, în pace şi bună înţelegere cu toţii!...,

Dar şi leul, şi vulturul, şi cocoşul bănuiră gândul hain al fătarnicului, se prefăcură că-l ascultă cu entusiasm, dar îşi păstrară neatinse şi dinţii, şi ghiarele, şi ciocul.

Pasă-mi-te ursul naibii îşi făcuse astă socoteală:

— Nerozii ăia or să fie amăgiţi de vorbele'mi frumos sunătoare şi, când vor fi desarmaţi, o să mĕ reped între ei şi-o să-i înghiţ ca pe un păhăruţ de votkă.

Dar ursul băgă de seamă curând că şiretenia n'a prins. El se hotărâ atunci să îşi părăsească vizuina din Europa şi să caute aiurea o altă pradă spre a-şi îndestula lăcomia. Nişte vulpi diplomate fără pereche, pe cari le trimesese să iscodească, îi dădură de veste că în Răsăritul depărtat se află o minune de Impărăţie care ar fi un foarte nostim *mic cado* pentru Măria Sa Ursul.

Porni deci la drum ursul, drum care părea că n'o să se mai sfârşească; numai el ştie câte parale a cheltuit ca să-şi umple traista cu merinde şi decâte-ori a căzut gâfâind şi sdrobit de oboseală.

Ajunse, în sfârşit, prăpădit, cu picioarele smintite din încheieturi. Ajunse în Impărăţia Furnicilor. Ursul rămase uluit d'atâta frumuseţe, Nici potriveală cu vizuina lui posomorîtă şi rece ca gheaţa! Infăşurată într'o mahramă aurie, ţesută din raze de soare, împodobită cu ghirlande de chrisanteme, pe ţărmul unor ape ca smaraldul, Impărăţia Furnicilor se răsfăţa bogată şi ispititoare, răcorită de adieri bine-făcătoare ca de nişte evantalii japoneze.

Ursul ţopăi de bucurie la priveliştea unui asemenea chilipir, şi mai cu seamă când văzu că furnicile sunt nişte gângănii mici, gălbinicioase, slabe, care niciodată nu se îndeletniciseră cu isprăvi războinice, ci îşi petrecuseră vremea ca să puie în bună rânduială gospodăria muşuroaielor lor.

Se năpusti matahala printre ele, şi subt labele ei grosolane piereau strivite cu miile bietele furnici, fără să scoată un strigăt de durere, iar gingaşele chrisanteme rupte din tulpinele lor fragede se culcau veştejite la pământ în calea năpraznică a brutalului năvălitor.

Dar pas' de omoară dintr'o dată un furnicar nenumărat! Cu limba scoasă d'un cot de osteneală, ursul fu silit să se tolănească subt un cort ca să guste o clipă de odihnă.

Atunci se întâmplă ceva nemai pomenit. Un freamăt străbătu Impărăţia Furnicilor. Din toate părţile porneau nevăzute oştiri de furnici ascunse printre firele de iarbă şi cât ai clipi din ochi ursul fu învăluit ca într'un giulgiu. Unele îi ciuguleau ochii şi'l orbeau, altele îi intraseră în urechi şi'l pişcau asurzindu-l, în sfârşit altele tăbărâră pe nasul colosului. Gâdilat şi ciupit, ursul mormăia groaznic, aproape să 'nnebunească, se zbătea ca un turbat, se zvârcolea. Ursul era voinic. El s'ar fi încumetat fără frică să se apuce la trântă dreaptă cu un vultur sau chiar cu un leu. Dar cum e cu putinţă să lupţi în potriva unor duşmani cari îţi pătrund ca nişte drăcuşori prin nările nasului, prin gură, prin urechi şi prin ochi şi te scot din minţi? Şi-a răgit şi s'a rostogolit ursul, până când tot rostogolindu se a căzut în marea de smarald, şi era cât p'aci să se înece d'a binele, pentru că ursul nu prea-i deprins cu apa, el nu bea de cât votkă.

Ud ciuciulete, plouat cum am zice, ursul o tuli înnapoi spre vizuina lui.

Aş putea spune că a fugit ruşinat cu coada între picioare, dar ştiţi că Dumnezeu n'a înzestrat pe urs cu asemenea apendice, pesemne ca să-i facă ast-fel un semn ca să se ferească toţi de el ca de omu 'nsemnat.

Doamne, în ce hal era nasul ursului! I'l ciuguliseră furnicile, pâr'că i'l tăiaseră. Ca să'şi ascunză ocara, să nu râză de el cele-l'alte dihanii din Europa, ursul fu silit să 'şi puie o botniţă în chip de plasture.

Şi-aşa, până când i-o creşte nasul la loc, ursul n'o să mai poată multă vreme să muşte din pricina botniţei pe care e nevoit s'o poarte.

G. Ranetti.

CONTRA MĂTREŢEI

— Versuri cari vor îngrozi pe *Ana Csillag* —

Tot soiul de pomăduri fine
Eŭ veşnic cumpăram din piaţă.
Dar vai—'mi-era cu neputinţă
Ca să mă curăţ de mătreaţă!

Şi d'aia, de necaz, odată,
Aşa de rău m'am îmbătat,
Că fără să'mi dau socoteală
Am înjurat p'un ipistat.

M'a dus la sexie, nici vorba!
'Mi-a încheiat proces-verbal..
A doua-zi mi-au dat ei drumu
Dar într'un hal fără de hal!

Şi totuşi, dandanaua asta,
N'am s'o regret de loc, în vieaţă!
Căci de-atuncea, bodaproste!
De-atuncea... *nu mai am mătreaţă!..*

I. B. Victor.

www.dacoromanica.ro

DOMNUL POPESCU

Îl cunosc de multă vreme pe domnu Popescu. Este un domn scurt, gras, cu mişcări vioae, elastic ca o minge, blond şi mustaţa veşnic tunsă are împrejurul buzelor. «Sunt nervos şi mi-o muşc» îţi răspunde dacă'l întrebi de ce o tunde. Ochii vii, figură inteligentă, temperament neastîmpărat. Îi place mult vara băile reci, şi le face la tir pentru că acolo are greutăţi şi gimnastică. Când îl vezi mergând pe stradă, scurt şi gros, n'ai crede că domnu Popescu s'asvârlă ca o păsărică după cea mai înaltă platformă — şase metrii — cu capul în jos, mâinile 'ntinse, în apa basinului unde înoată voinicește. Toţi îl cunosc acolo, e temut şi respectat.

Aceste apucături sportive aŭ întărit foarte mult pe domnu Popescu. Ori unde'l atingi e compact ca o piatră. Are muşchi de oţel, piept larg şi bombat, care pare că se sparge la umflarea plămânilor săi foarte desvoltaţi. De aceea funcţionarii inferiori de la biuroul unde lucrează, când vine vorba de el, toţi o spun plini de convingere: iată un om care trăeşte o sută de ani!

Duce o viaţă foarte regulată; masa, biroul, plimbarea, somnul, toate aŭ orele lor. Băile reci le începe tot-d'auna la începutul lui Iunie şi le ţine până la Octombrie, indiferent de cum e timpul. Baia şi gimnastica, zilnic, între orele cinci şi şapte seara.

Din causa higienei, se tunde foarte scurt domnu Popescu, şi tot din această causă nu bea de cât apă. Când e la berărie, cere dulceaţă cu două pahare cu apă rece; la cafenea cere îngheţată de lămâie. Rar de tot — şi numaĭ de hatârul vre-unui prieten — ia câte o ţuică. Pe cărţi nu pune mâna, deşi cunoaşte foarte bine toate jocurile.

Aventuri amoroase nu i se cunosc, dar dacă ai stărui pe lângă stăpâna caseĭ, o bătrână foarte vorbăreaţă, ai afla că domnu Popescu primeşte visita unei doamne voalate, dar numaĭ de două ori pe săptămână.. tot din causa higienei!

Are 32 de ani, dar e contra însurătoarei. «De abia mă pot ţine pe mine, să o mai ţin şi pe ea» iată ce răspunde cu indignare de câte ori vre-o peţitoare încăpăţânată repetă tentativa de a'l însura.

Domnu Popescu e jurnal de modă; veşnic corect îmbrăcat, cu deosebită înclinare către culoarea marron. Hainele, pălăria, ciorapii, toate marron. Poartă dungă la pantaloni şi colţul de la batistă scos atât, ca să se poată zări un monogram bogat de mătase.

Toate şi le ţine cu 270 lei lunar, luaţi în mână; după budget are trei sute şi ceva. Lux nu face, dar totuşi, suma aceasta, nu i-ar ajunge dacă nu ar veni la fie-cari trei luni câte 500 de lei din chiria unor case din bulevardul Pake, singura moştenire de la părinţi. Casele sunt închiriate pe zece ani, cu două mii de lei anual, unei societăţi de înmormântare, de oare-ce sunt vaste şi proprii pentru aşa ceva. Are nişte şoproane mari, unde societatea ţine patru dricuri de clasa întâi, apoi grajduri pentru cai, odăi unde sunt instalate garderoapele vestmintelor pentru ciocli, steaguri negre, sfeşnice, tăvi pentru colivă şi multe de-astea.

De aceea domnu Popescu se gândeşte cu regret la expirarea contractului, căci mai sunt trei ani până să se împlinească cei zece; dar nădăjdueşte mult pe promisiunea directorului că poate i'l va prelungi.

Bijuterii are foarte frumoase. În mâna dreaptă străluceşte un brillant ce nu l'ar da pe trei mii de lei, iar în stânga domnu Popescu are un safir de o scumpeţe rară. Din două piese englezeşti, de aur, în valoare fie-care de câte patru lire sterline, d-sa şi-a făcut o pereche de butoni pe care-i poartă de doi-spre-zece ani — acum, la sf. Andrei, ziua dumnealui. Un lanţ de aur masiv leagă cele două buzunare de sus ale vestei, purtând la un cap un ceas de aur foarte scump şi de precisie, iar la cel alt cap o potcoavă şi o medalie represintând pe St. Gheorghe, patronul călăreţilor.

În fine, un ac de cravată, format dintr'un craniu de argint, purtând în orbite doi ochi roşii din două rubine de mare valoare. Acest ac nu l'ar da pe toate bogăţiile lumei, de oare-ce «pe lângă că e singura bijuterie în genul acesta, de oare-ce azi nu se mai face, dar îl are şi suvenir de la tatăl său, care îl avea şi el de la un moş, care moş...» aşa că domnu Popescu calculează vechimea acestui ac la trei secole încheiate.

* * *

Ne-am pomenit amândoi la curse, dânsul cobora dintr'o trăsură, eŭ dintr'alta şi ne-am lovit la intrarea peluzei de tribune. Până să ne cunoaştem ne-am uitat urât unul la altul, apoi am râs cu poftă.

Domnu Popescu era radios, lumea era a lui, umbla săltându-se mândru. La manifestarea bucuriei mele că'l văd atât de bine dispus, dânsul îmi răspunse îngâmfat: «Cum să nu fiu, dacă sunt plin» şi îmi mărturisi că luase în ziua aia 770 de leĭ, adică chiria caselor pe trei luni şi leafa.

— Rău ai făcut de-ai luat atâtea parale cu tine, cursele sunt ispititoare ca ori-ce joc.. Cine ştie, poate să te'ncurci... ia seama!

— Ei bravo, răspunse domnu Popescu cu autoritate, eu şi să mă'ncurc! nu ştii că nu pot suferi jocul, şi apoi am o mare putere de voinţă... încerc un pol sau doi şi dacă văd că nu merge, mă abţin.

Apoi ne-am pierdut... Era fatal: nici odată n'am pariat la curse, găsind că e nepotrivit să amesteci interes bănesc acolo unde te duci în artist. Când sunt femei frumoase, toalete superbe, graţie, drăgălăşie şi flirt, să te înghesueşti înaintea baracelor de pariuri, tot timpul, în sgomot, căldură şi praf, mi se pare că nu se mai poate zice că te distrezi, eşti un simplu jucător ordinar şi nimic mai mult. Nu mai înţelegi nimic alt-ceva, numai simţi de cât interes, nu mai visezi de cât câştig.

Această deosebire de vederi justifică separarea noastră. Domnu Popescu dispăru în gloata jucătorilor, eu îmi începui plimbarea pe pajişte... Dar ne-am întâlnit la eşire şi am plecat în aceeaşi trăsură. Pierduse şaizeci de lei, căci avusese o mare ghină; nici un cal nu 'nemerise!

— Am de gând să-i iau într'o lovitură la bacara, diseară, — deşi nu prea joc cărţi... auzi dumneata să mă coc eu patru ore în soare... când acolo la club stau boereşte, pândesc mâna şi.. pac!!

L'am sfătuit să nu se ducă, zadarnic! domnu Popescu era hotărât: «n'ai nici o frică, am o mare calitate, nu prea mă antrenez.. încerc un pol sau doi, şi dacă văd că nu merge, mă abţin..

Am reuşit să'l conving însă, pentru ori-ce împrejurare, să'mi încredinţeze trei sute de lei din banii săi şi a rămas cu patru.

. . . . . .

Dormeam un somn dulce dinspre ziuă când cine-va 'mi bătu în uşe. Sării din pat, deschisei şi domnu Popescu năvăli desfigurat, cu cravata strâmbă, înăduşit şi tremurând de emoţie. Căzu prăpădit pe fotoliu, murmurând printre dinţi:

«M'am curăţat!»

Neobicinuit cu perderile la cărţi, i se făcuse rău. Căutai să'l liniştesc dându-i să bea apă şi sfătuindu'l să nu 'şi mai facă atâta fiere pentru câte-va sute de lei. I-am scos jacheta ca să'l mai răcoresc şi văzui cu mirare că manşetele-i şedeau lăbărţate; cele două bucăţi mari de aur dispăruseră.

Ridicai ochii la buzunarele vestei, lanţul nu mai era; constatai apoi că degetele erau văduve de inele! Numai acul era la loc!

— Unde sunt?...

— Amanet pentru trei sute de lei; dă'mi-i să-i scot!

Am făcut rău că i-am dat imediat căci se repezi spre uşe:

— Stai acum, lasă că-i vei lua mâine, culcă-te la mine restul nopţei şi mâine te scoli cu mintea limpede. Cred că partenerii tăi sunt oameni de onoare şi 'ţi vor păstra obiectele până te vei înlesni să le răscumperi. Dacă pleci în halul în care eşti, joci iar...

— N'ai nici o grije... m'am liniştit. Am făcut o dobitocie, o recunosc dar am revenit. «A fost o lacună, o slăbiciune trecătoare... de ordinar sunt stăpân pe mine, risc un pol sau doui şi dacă văd că nu merge, mă abţin!...

Şi s'a dus..

. . . . . .

Peste trei săptămâni, trecând pe strada Regală, îmi aruncai ochii la vitrina unui cămătar de sub hotel Regal. Intre alte objecte expuse spre vînzare era şi un ac de cravată: un craniu de argint, purtând în orbite doi ochi roşii din două rubine de mare valoare. Îl cunoscui, odată era în cravata lui domnu Popescu, care nu l'ar fi dat pe toate bogăţiile lumei, de oare-ce îl avea ca suvenir de la tatăl său, care îl avea şi el de la un moş, care moş..

Atunci înţelesei ce a făcut în noaptea când a eşit de la mine, şi în câte-va nopţi consecutive:

Se abţinuse!!

George Caïr.

www.dacoromanica.ro

FARMACIA
A. ALTÂN
Furnisorul
CURȚEI PRINCIARE
BUCUREȘTI, Str. Batiște
Ovule și Supositoare
DE
Glicerină solidificată
(Singurele aprobate de consiliul sanitar superior)

MEDALIE DE ARGINT
Cea mai mare recompensă acordată
PRODUSELOR
FARMACEUTICE
ROMÂNE
La Expoziția din Paris
1900

Istalațiune specială
pentru
OXIGIEN

Laborator special
pentru
ANALISE DE URINA

„ROMÂNIA"
Societate Cooperativă de Manufactură, Confecțiuni, Mode, Mărunțișuri și articole de Menagiu.
București Bulevardul Carol 5
Vis-à-vis de Ministerul de Domenii
Aduce la cunoștința distinsei sale clientele și Onor. Public că aŭ sosit:
Lenajuri și Postavuri
Pentru confecțiuni de dame și de bărbați unice și neîntrecute în calitate și desemn
Monopol exclusiv
Pentru Romînia
Asemenea a sosit un bogat asortiment de:
STOFE, DE MOBILE ȘI PERDELE
de tot felul
Zilnic sosesc noutăți

NIȚĂ IONESCU
cismar
— 10 Calea Șerban-Vodă 10 —
Primește comande de ori-ce soiu de ghete și pantofi, lucrați trainic și elegant.
Prețuri convenabile. Viŭ la domiciliu, chemat printr'o carte poștală.

COFETARIA „UNIREA"
BOMBONERIE
PATISERIE
FINĂ
Chocolaterie
TH. DIMITRESCU & THEOFILESCU
58, STRADA CAROL, 58
(Sub Hotel Central)
PREȚURI MODERATE
DIFERITE LIQUERURI
Vinuri streine și indigene
SCHAMPAGNE
diferite mărci
PRIMEȘTE COMANDE CONTRA RAMBURS

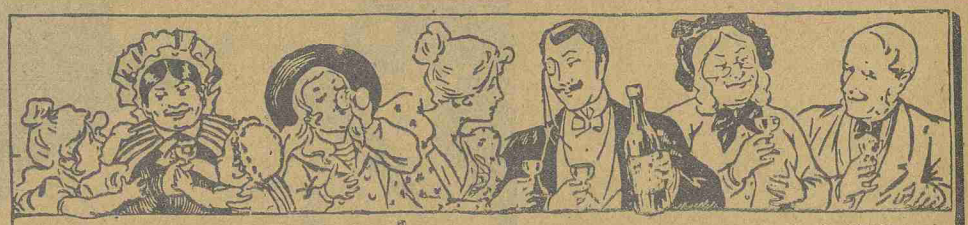

Iubitori de literatură populară! Trimeteți lei 1 și 25 bani în mărci poștale la librăria I. Dumitrescu din Tecuci și veți primi franco volumul **Crâmpee din viața țăranului Român** de C. Mihăilescu.

Dr. George D. Fischer
— OCULIST —
S'A MUTAT
Strada Doamnei No. 27
(Casa Alimănești eanu)
Consultațiuni 11—12 a. m. 4—6 d. a.

Boale interne și sifilitice
(PIEPT, STOMAC, GENITO-URINARE)
SPECIALIST
Dr. Eracli Sterian
Vechiu intern și medic al Eforiei Spitalelor Civile
Consultații pentru bărbați, femei și copii de la 10—12 și de la 5—7
Str. Bibescu-Vodă 22, colț Șerban-Vodă

Admirabile lucrări Dinți până la 10, cinci lei unul; ce trece peste 10, 4 lei unul. Dentura complectă 2 85 dintele. Scosul 2 lei. Plumbatul de la 4 lei în sus.
NICOLAE MARIESCU
DENTIST de la Facultatea din Paris
11 bis, STRADA REGALA 11 bis

Hotel Constantinopol
CALEA GRIVIȚEI 183
lipit cu grădina Gărei de Nord
Trecând sub o nouă administrație s'a înzestrat cu mobilă și lingerie nouă.
Se recomandă ca retras, curat și ieftin

Contra tusei, bronșitei, laringitei, cereți:
PASTILE SENEGAL
CUTIA 1 LEU
De vânzare la farmacii și la depozitul general Drogueria Stoenescu, Strada Academiei.

Magasinul de coloniale și delicatese
S. G. ȘERBĂNESCU
— În fața Teatrului Național —
Icre negre tescuite calitate fără rival. Cel mai sublim unt-de-lemn. Șuncă, fructe, diferite mezeluri toate în permanență proaspete.
ȘAMPANIE
cele mai bune mărci
Vinuri delicioase de Drăgășani
Se fac expediții și în provincie

TIPOGRAFIA
„SPERANȚA"
BUCUREȘTI
4 — Strada Eneĭ — 4
EXECUTĂ:
Teze de licență, Jurnale, Reviste, Facturi, Memorande, Cărți de visită, etc., etc.

București.—Tipografia «SPERANȚA», Strada Eneĭ, 4, (vis-à-vis de Baia Centrală)

www.dacoromanica.ro

www.dacoromanica.ro